

глушенъ, престоренъ викъ на Ленчето, приплетенъ съ смутенъ мжжки говоръ. Въ прозорцитѣ потракватъ капки дъждъ. Единъ автомобилъ долу бучи и не тръгва. Тя седи така, като унесена и забравя да се храни.

Откога познаваше тя Каракаша — тоя високъ, прехвърлилъ четиридесетъ години мжжъ, съ червено рождено петно по цѣлата лѣва буза, въ стара полушубка, съ агнешка кожа на яката? Тя не може да си спомни добре, струва ѝ се, че винаги го е знаела, има го отдавна като съвсемъ свой човѣкъ. Когато видѣше поприведената му фигура, натоваренъ съ чанта, на която бѣха залепени буквитѣ D. M. C. — той предлагаше конци и преди отъ тази фирма — когато чуеше сипкавия му гласъ и зърнѣше сивитѣ, сякашъ избѣлѣли очи, винаги ѝ ставаше драго. Чуденъ човѣкъ бѣше тоя Каракашъ! Всички други тукъ ѝ викаха „Тинке“, само той не можа да се научи и казваше — „Тинко“. Дори и отъ това ней ѝ ставаше хубаво. Една вечеръ, въ началото още, когато другитѣ се бѣха прибрали, той се вмъкна на прѣсти въ стаята ѝ. Ржцетѣ му потреперваха, очитѣ гледаха